

Olli Linjala

Olli Linjala kasvoi viisilapsisen perheen esikoisena ja ainoana poikana. Alavus, Kihniö, Pori ja Vaasa olivat kasvuympäristöjä varhaislapsuudesta nuoreksi aikuiseksi. Välillä temmellettiin muiden poikien kanssa, välillä omin päin. Pahemmilta kolhuilta vältyttiin, vaikka leikit olivat toisinaan vaarallisia.

– Kyllä siinä taisi riittää parillekin suojelusenkelille hommia, kun tämä poika kohkaili sahalla tukkien seassa.

Tärkeä lapsuuden vaikuttaja oli isoisä, jonka vanavedessä Olli opetteli käsillä tekemistä ja kuuli elämän viisauksia. Eloisa karjalaisyntyinen isoisä opetti pojalle erinäisiä perusasioita elämästä ja ennen kaikkea ihmisten ja heidän erilaisuutensa arvostamisesta.

Isoisän mukaan elämässä pitää kulkea silmät auki ja sormet harallaan. Toinen tärkeä oppi oli tämä: ”Kun kasvat isoksi mieheksi, elä koskaan tee tyttölöille mitään semmosta, jota hyö eivät taho, eläkä millonkaa sekkaannu piikoloihin”, tarkoittaen tietenkin omaa henkilökuntaa, mikäli sellaista joskus on. Näillä eväillä Olli on matkaa taivaltanut ja pärjännyt mielestään varsin hyvin.

Uteliias mielenlaatu – jopa tirkistelytaipumus – ruokkii luovaa ajattelua. Luova ajattelu poikii sen, että kaiken voi tehdä toisin. Rutiinit ovat tärkeitä ja elämää helpottavia työkaluja, mutta jos rutiinit alkavat ohjata elämää, niistä tulee hyvinvoinnin tuhoava taakka. Siksi rutiinien rikkominen on onnellisen elämän ja hyvinvoinnin kannalta välttämätöntä.

– Kun edes välillä edes vähän kyseenalaistaa itsestäänselvyksiä, lopputulos voi yllättää jokaisen. Ilma käy kevyemmäksi hengittää. Itsestäänselvydessä eläminen sytyttää punaisia valoja elämään, kyseenalaistaminen avaa uusia mahdollisuuksia.

Kriisitilanteissa ja umpikujissa pitää aina vetäistä mustalla tussilla viiva – kuvaannollinen tai todellinen – entisen ja tulevan välille. Taakse jätetään kaikki siihenastinen, hyvät ja eritoten huonot asiat. Katsotaan vain eteenpäin. Mitä sieltä haluan löytää, miksi haluan, miten voisin haluamani saavuttaa eli paljonko olen valmis itse tekemään asiani hyväksi.

Sitten on toiminnan aika – asia kerrallaan, pulma kerrallaan. Vasta myöhemmin on aika ruotia, mikä johti siihen, että päädyttiin umpikujaan. Voimien kerryttyä ruotiminen on mahdollista ja hedelmällistä. Olli puhuu legopalikoiden keräämisestä:

– Kyse on selviytymiskonstista. Ensin täytyy viheltää peli poikki ja sitten lähteä etsimään keinoja päästä eteenpäin. Ei harppoen vaan pienin, pienin askelin.

Olli tietää mistä puhuu. Menestyvän mainostoimiston konkurssi edellisen laman kynnyksellä oli kova paikka.

– Minähän olin sellainen self-made-man eli tyhjästä nousnut menestykseen. Oli oma viidentoista ihmisen firma, jolla meni lujaa, alla autot ja kaikki menestymisen ulkoiset tunnukset. Sitten tuli hetki, jolloin tilauskanta romahti parissa viikossa ja konkurssi oli edessä. Kaikki maallinen oli tiivistynyt taskussa olevaan 24 markkaan.

Muutos oli raju. Laman alkuvaiheessa ei oltu vielä totuttu konkursseihin. Vilkasta sosiaalista elämää elänyt ja arvostusta nauttanut yrittäjä olikin yhtäkkiä hylkiö, jonka nähdessään moni vaihtoi kadun puolta. ”Ystävät” kaikkosivat, paria lukuun ottamatta. Tilanne tuntui kestävämmältä, ja Ollin päässä syntyi päätös itsensä tappamisesta. Suunnitelma oli roiskaista pää edellä katuun viidennen kerroksen parvekkeelta.

– Yhtäkkiä sain päähäni riisua kaikki vaatteet ja korut pois. Astelin peilin eteen ja katsoin alastonta kehoani. Kysyin itseltäni: Onko sinulla Olli noin pieni eväsreppu matkassa?

Vaihtoehtoja oli tasan kaksi. Jos hyppäisi, peli olisi pelattu. Jos jättäisi hyppäämättä, olisiko elämällä tarjota tarpeeksi puolukoita Ollin kippoon.

Olli puki päälleen ja asteli kivilaiturille meren rantaan. Hän plätkäsi kiven peilityyneen mereen ja tarkasteli veteen muodostuvia ympyröitä, jotka pienestä polskahduksesta kasvoivat valtaviksi renkaiksi, aivan kuin juuri menetetty elämäntyö. Yhtäkkiä paikalle tuli korvaton, kapinen koira, joka laski kuononsa Ollin reiden päälle ja katsoi suoraan silmiin.

– Rapsuttelin sitä piskiä ja ajattelin, että on minulla ainakin yksi kaveri. Ensimmäistä kertaa ajattelin tietoisesti, että miltä minusta nyt tuntuu rapsuttaa tätä koira. Se oli merkittävä hetki. Koira nousi, katsoi minua vielä kerran ja juoksi pois.